

Βασιλικόν Θέατρον

«Ελληνικὸς Βασιλικὸς Θίασος»

Τὴν 31 Ἰανουαρίου 1902 ἐπανιλήθη ὁ «Βιβλιοθηκῆριος».

— Τὸν Μάρσαλνὸν ὑπεδύθη ὁ Περὶδης μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

— Τὴν Ἐβίθην θυγατέρα του, ὑπεδύθη ἡ Λαλαούνη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Ἐπαίξε μὲ παιδικὴν ἀριστείαν καὶ χάριν μεγάλην, δὲν ὑπέστησαν ὁμοίως καὶ ὅπου ἔπρεπε νὰ φαίνεται σοβαρὰ, μεγάλη γυναίκα. Ἐν μόνον παρατηροῦμεν, ὅτι, ὅταν ἔρχεται ὁ Ἐβαδελὸς τῆς Χάρης, δὲν πρέπει νὰ εἶνε εἰς τόσον βαθμὸν καταφανὴς καὶ τόσον ἐπιτηδευμένη ἢ περιφρόνησις καὶ ἀδιαφορία, διότι τότε πλέον ὑπερβαίνει καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ θυμοῦ, ἐνῶ καθὲ ἄλλο πρέπει νὰ εἶνε ἡ θυμωμένη, πρέπει νὰ εἶνε σοβαρὰ, ἀδιάφορος, ὀλίγον ψυχρὰ, ἔχει ὁμοίως καὶ τόσον θυμωμένη, τόσον ἀγριωμένη καὶ ταῦτα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς φυσικότητος, ἐννοεῖται. Εἰς τοῦτο πταῖον οἱ κύριοι διδάσκοντες καὶ διευθύνοντες, οἱ ὅποιοι τὰ ἐπιβάλλουν ἐπὶ ποιῆν προστίμου καὶ ἐνεκα τούτου ὁ ἴθμοσις δεσμεύει τὸν ἑαυτὸν τοῦ φοβούμενου

μήπως δὲν κέρη ὅσα τοῦ εἶπον καὶ τιμωρηθῆ μὲ πρόστιμον, ὁμοίως νὰ ὑποστῇ ἐπιπλὴν ζημίαν, ὀλίγην καὶ ἠθικὴν συνάμα. Ὁ ἴθμοσις πρέπει νὰ διακρίνη μόνος του ἑαυτὸν χαρακτηρὰ ὅν ὑποδέχεται καὶ μόνον μερικὰ σφάλματα τοῦ νὰ τοῦ διορθῶν καὶ ἔχει νὰ τοῦ διαγράψον οἱ ἄλλοι τὸν χαρακτηρὰ καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκτέλεσεως, διότι τότε ὁ ἴθμοσις δὲν δημιουργεῖ, ἀλλ' ἀνεγκλιζέται νὰ ἐκτέλῃ τὰ ὑποδουλία, ὅτερον φοβερὰ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν. Διὰ τοῦτο εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις οἱ ἴθμοσις τοῦ Βασιλικῆς Θεάτρον ἔπαιζον μὲ πολὺ περιστομῆ, ὡς δεμένοι, καὶ ἡ ἐπιτηδεύσις δὲν ἔλειπεν, οὐτὴ ἡ ἐπιτήδευσίς τῶν διαφόρων τῆς σκηνῆς μερῶν ἢ κοιστημῶν ἐπιπλὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς τάδε εἰκότος ἢ τοῦ δαιμόσιου ἐκπαιδευτικῆς. Ἡμεῖς ἀπὸ ἐστῶν γνωρίζομεν καλῶς τὴν ὑποκριτικὴν δυνάμιν τῆς Λαλαούνης καὶ τὴν ἐπιτυχήν διακρίσιν τῶν ὄσων ἀνέλαβε μέχρι τῆς προλήψεως τῆς εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον χαρακτηρῶν καὶ ἐνεκα τούτου δὲν δυνάμεθα νὰ κακίσωμεν αὐτὴν διὰ τὴν ἐπιτηδευμένην ἐκτέλεσιν τῶν μερῶν τῆς, ἀλλὰ τοῖς καθοδηγούσας τοὺς ἴθμοσις, οἱ τινες φέρουν καὶ τὴν εὐθυνὴν ὁλοκλήρως.

— Τὸν Χάρη Μάρσαλνὸν ὑπεδύθη ὁ Φύρστ μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἦτο πολὺ γλαυκὸς καὶ χαριτωμένος.

— Τὸν Μάκδοναλ ὑπεδύθη ὁ Χαλκισπούλος μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας τὸν βίαιον, τὸν ἀπότομον καὶ ἰδιοτρόπον χαρακτηρὰ τοῦ Μάκδοναλ καὶ ἐν αὐτῷ τὸν ἥσυχον, τὸν εὐρηκτικὸν ἀπέδωκε λίαν ἐπιτυχῶς. Ὁ Χαλκισπούλος εἶνε ἀληθὴς ἴθμοσις, κατορθώνει εἰς κίθι χαρακτηρὰ ὅν ὑποδέχεται νὰ ἐπιδῆξαι τοιοῦτον ὄρος καὶ τοιαύτην γροῖαν, ὡστε οὐδέποτε νὰ ὁμοιωθῆ μὲ ὄσους ρόλους μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔχει παίξει ἔτι δὲ ἀπεσκαιάζει πάντοτε ὅμοιος ἰδιοτροπῶς καὶ ἐπιτυχῶς τὸ πρόσωπόν του καὶ ἐνδύεται καταλλήλως.

— Τὸν Λόβαϊρ Μάκδοναλ ὑπεδύθη ὁ Νίκας μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Καὶ ὅταν συναντῶνται μὲ τὴν οἰκονόμον Σάραν καὶ ὅταν βλέπει τὸ σαγητὸν καὶ θέλει νὰ φάγη, καὶ ὅταν τρώγει μὲ τὰς δεσποινίδας ἢ κάμνει μᾶθημα εἰς αὐτὰς κλπ. κλπ. παίξει μὲ πολλὴν λεπτότητα καὶ χάριν. Τοῦ παρατηρούμεν ὁμοίως τὸ ἔξῃ: διὰτὶ δὲν τοῦ κάμνει καμμίαν ἐντύπωσιν τὸ ὄνομα Μάκδοναλ, ὅταν τὸ ἀκούει προφερόμενον παρὰ τοῦ Μάρσαλνὸν, καθ' ἣν στιγμὴν κἀνήνται εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ μένει ἀταραχος. Ἀφοῦ καὶ αὐτὸς Μάκδοναλ ὀνομάζεται, δὲν γνωρίζει δὲ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸν θεῖον τοῦ Μάκδοναλ, οὔτε εἰς ὅσοις ἂν εὐρίσκαται ἐκεῖ.

— Τὴν Εἰδὴν Βέψτερ ὑπεδύθη ἡ Δράκου μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἔπαιξε μὲ πολλὴν χάριν, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ διαφαίνεται ἡ ἐπιτήδευσίς καὶ ἡ ὑπερκεχρίσσις τοῦ θυμοῦ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Χάρη, περὶ τούτου ὅσα γράφομεν ἀνωτέρω καὶ διὰ τὴν Ἐβίθην. Λίαν ἐπιτυχῶς ἔπαιζαν ἀμφότεραι. Ἐβίθην καὶ Εἰδὴν, ὅταν προσπαθοῦν νὰ πείθῃ ἢ μία τὴν ἄλληλῃ καὶ νὰ ἐμολογήσων εἰλικρινῶς τοῖτον ἀγαπᾷ ἐκάστη αὐτῶν, ὅποτε ἀντὶ τῆς εἰλικρινῶς ἐμολογήσεως προβάλλει τὸ ψεῦδος, ἐννοοῦνται... καλῶς! καὶ ἐναγκαλιζόμεναι κλαίοντες!

— Τὴν οἰκονόμον Σάραν Γίλδερ ὑπεδύθη ἡ Φύρστ μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας ἔπαιξε μὲ ὑποκριτικὴν δυνάμιν καὶ τέχνην μεγάλην. Ἀκριβῆς ἀπόδοσις τοῦ χαρακτηρῶς τῆς φλεγματικῆς φραξίας ἀγγλίδος. Ὅλοι οἱ ἰδιοτροπία, οἱ τρόποι, ἡ ἐκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ προσώπου, αἱ κινήσεις καὶ ἡ βυλίαια τῆς δὲν παρήλαστον διόλου ἀπὸ τὴν φύσιν τῶν τοιοῦτων ἀγγλίδων ἐνόμιζέ τις ὅτι ἔλεπεν ἀγγλῖδα εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἔχει τὴν Φύρστ.

— Τὸν Λέοντα Ἀραδαῖλ ὑπεδύθη ὁ Θαλασσινός ἦτο, ὡς πάντοτε, ψυχρὸς, ἀνεκφραστός, ροβισμένος, τὰ χέρια του δὲν εἰμποροῦσε νὰ τὰ οἰκονομήσῃ, οὔτε νὰ σταθῆ εἰς τὴν σκηνὴν ἡδύνατο ἦτο δὲ φοβερὰ ροβισμέ-

νος καὶ χωρὶς ζῆλν ἂν κατώρθωσε κατόπι τούτου γόουνο ποῦ ἔχει εἰς τὴν σκηνὴν νὰ μεταβλήθῃ.

— Τὸν Γούφονα, ράπτῃν, ὑπεδύθη ὁ Ζάνος μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας ἔπαιξε μὲ πολλὴν δυνάμιν καὶ τέχνην μεγάλην. Καὶ ὅταν ἔρχεται εἰς τὴν ἀ' πρᾶξιν καὶ ὅταν τοὺς ἀνακαλύπτει εἰς τοῦ Μάρσαλνὸν τὴν ἐξοχικὴν ἔπαυλιν καὶ ὅταν συναντᾶται μὲ τὸν Χάρη καὶ τὸν Λόβαϊρ, καὶ ὅταν εἶνε μεθυσμένος καὶ συζητεῖ περὶ πολιτικῶν μὲ τὸν Μάκδοναλ καὶ ὅταν ἐξέρχεται τῆς βιβλιοθήκης ἀνευ ἐπενδύτου σκεπασμένος μὲ τῆς κουρτίνας καὶ προχωρῶν προσκρούει ἐπὶ τοῦ Βιβλιοθηκῆριου καὶ τῆς Σάρας, διότι εἶνε σκότος, κλπ. κλπ. εἶνε ἔξοχος. Παρ' ὅλην ὁμοίως τὴν παρατηρητικότητά του διὰ τὰς ἀμφοτέρους τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἐξοχὸν τέχνην, τοῦ αὐτοῦ ἔφοροι ἐν ἑνδύματι, τὸ ὅποιον τὸν ἔκαμνε καμπούρη καὶ στραβάπλατον δὲν εἶχε καμμίαν ἐφαρμογὴν εἰς τὸ σῶμά του ἴσως διὰ νὰ εἶνε μοντέλο, ὡς ἔλεγε, εἰς τοὺς πελάτας του.

— Τὴν Κυρίαν Δίξων ὑπεδύθη ἡ Στεφάνου μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ἔτελος τύπος γριαίας οἰκουμένης εὐπίστου, ἀγαθῆς ἀλλὰ καὶ πονηρᾶς ἔπαιξε μὲ πολλὴν δυνάμιν καὶ τέχνην ἢ ἐκφρασις τοῦ προσώπου τῆς λαμπρᾶς, αἱ δὲ σκηνικαὶ κινήσεις τῆς φυσικαὶ καὶ ἀβίαστοι.

— Τὸν Ρόβερτ, βιβλιοθηκῆριον, ὑπεδύθη ὁ Τασόγλου μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας ἢ διασκευῆ τοῦ προσώπου καὶ ἡ ἐνδομασία του ἦσαν λίαν ἐπιτυχεῖ, ἀπεικόνιζον δὲ ζωηρῶς τὸν χαρακτηρὰ τοῦ ἡλίθιου, τοῦ δειλοῦ αὐτοῦ βιβλιοθηκῆριου. Ἡ εἰσδοὸς του μὲ τὰς ἀποσκαιῶς του καὶ τὸ μέγα ἀλεξήλιόν του (πρ. α') ἦτο ἔξοχος ἔξοχοτέρα ὁμοίως πάντων καὶ τὸ τὸ κοσῶμα τῆς ἐπιτυχίας του ἦτο ἡ εἰκόνη τοῦ ἡλιθίου τῆς γ' πράξεως, καθ' ἣν, ἀπρηδοσμένος αὐτὸς ἀφ' ἑνὸς ἀπὸ τὰς περιπέτειας καὶ τοὺς κόπους, ἡσυχάζει εἰς τὴν αἰθούσαν ἐπὶ τοὺς καθέκλας ἀκουσθῶν ἐπὶ τοῦ ἐκεῖ εὐρισκομένου τραπέζιου, ἴσταται δ' ἀφ' ἑτέρου πλησίον αὐτοῦ ἡ Σάρα σκεπασμένη μὲ λευκὴν σινδόνα, ἀναμεινύουσα τὰ πνεύματα, εἰσέρχεται ὁ Δίξων περιτυλιγμένος παραπέτασματι καὶ προχωρῶν ψῆ'αφρητεῖ ἐν τῇ αἰθούσῃ, διότι εἶνε σκότος, προσκρούει ὅμοιος ἀκουσθῶν ἐπὶ τοῦ βιβλιοθηκῆριου, ὁ ὅποιος ἐξαπνίζεται καὶ πίπτει μετὰ τῆς καθέκλας συμπαρᾶσύνου καὶ τὴν τράπεζαν. Ἐπαίξε μὲ πολλὴν δυνάμιν καὶ τέχνην καὶ φυσικότητα, χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ οὐδαμῶς ἡ ἐπιτήδευσίς καὶ τὸ βεβιασμένον.

— Τὸν Τζῶν, ὑπηρετῆν, ὑπεδύθη ὁ Ἀργυρόπουλος ἔπαιζεν ἀρκετὰ καλᾶ. Τὸ σῶμά του καὶ ἡ καλὴ διασκευῆ τοῦ προσώπου του παρουσίασαν τέλειον τύπον ὑπηρετοῦ μεγάλης οἰκίας.

— Τοὺς δημοσίους ὑπηρετάς ὑπεδύθησαν οἱ Δελενάδρος καὶ Βαλέττας, τοὺς δὲ δικαστικῶς κλητέρας οἱ Λαλαούνης καὶ Βαρονάβας.

— Τὴν 2 Φεβρουαρίου, ἡμέραν Σάββατον, ἐπαίχθη διὰ πρώτην φορὰν τὸ τρίπρακτον ὄρμα τοῦ Ἰταλοῦ ποιητοῦ Βιάκοσα «Οἰκτροὶ Ἑσῶτες». Περὶ αὐτοῦ καὶ τῶν ἑκτοτε παιγθῆντων ἔργων εἰς τὸ προσεγῆς.